

 Politisk

Program

Vedtaget på Kommunistisk Partis
3. kongres, november 2011

Kommunistisk Parti

Indholdsfortegnelse

Indledning side 3

Klasseenhed i kampen mod monopolerne side 5

Monopolernes nyliberale offensiv 5

Regningen for krisen er sendt til arbejderklassen 5

Den kollektive velfærd under angreb 5

Overenskomstkamp er velfærdskamp 7

Kollektive svar på fælles behov 7

Modstanden rejses 8

Alliance for kollektiv velfærd 8

Antimonopolistiske reformer 8

Kampen mod monopolernes EU side 11

Kampen mod forbundsstaten 11

Kampen for at komme ud af EU 13

Danmark i en globaliseret verden side 15

Import og eksport af kapital 15

Kapitalen i Danmark 15

Danmark – et land i krig 16

Miljøkrise på dansk 17

En verden i forandring side 19

USA, en stormagt i forfald 19

NATO's nye rolle 20

Imperialistiske modsætninger 21

Det globale styrkeforhold ændres 21

Folkenes kamp 23

Den kapitalistiske krise side 25

En strukturel krise 26

En civilisationskrise 26

Socialisme er fremtiden side 27

Vejen mod socialisme 27

Socialisme i Danmark 27

Sammen er vi stærke – organiser dig! side 29

Politisk program for Kommunistisk Parti

© 2011 Kommunistisk Parti
Fotos: Morten Mejnecke & Per Nielsen
Grafisk tilrettelægning: Rabotnik .dk
Tryk: Forlaget Arbejderen

ISBN: 978-87-89599-20-5

Bestilling:
✉ info@kommunister.dk
✉ kommunister.dk
☎ 35356069

Indledning

Med krisens gennemslag i 2008 blev der på alle samfundslivets områder sat nye spørgsmål på den politiske dagsorden. Det samme er sket omkring relationerne mellem lande og kontinenter. Vi oplever med stigende intensitet, hvordan magthaverne i alle de kapitalistiske lande arbejder indædt på at kaste krisens byrder på arbejderklassens og folkenes skuldre. Vi oplever, hvordan de imperialistiske stormagter intensiverer udplyndringen af de fattige lande. Vi ser, hvordan krige og oprustning er krisens uundgåelige følgesvend.

Kommunistisk Partis program 'For kollektiv velfærd – for socialisme' giver ikke blot partiets syn på den kapitalistiske krise, på dens årsager og omfang. Programmet fastlægger også partiets taktiske og strategiske hovedlinjer for kampen mod krisen, og det udstikker målet for kampen, socialismen. Programmet må ses i sammenhæng med partiets principprogram, som blev vedtaget i 2006. Dette program sammenfatter de marxistiske-leninistiske principper, der fortsat vil danne grundlag for partiets arbejde.

Arbejderklassen befinder sig i defensiven i den nationale og internationale klassekamp. De store monopoler har organiseret en uhyre stærk aggression mod klassens tilkæmpede rettigheder. Vi oplever, hvordan arbejderklassens partier, fagforeninger og interesseorganisationer mange steder har mistet indflydelse og styrke. Det samme gælder de kom-

munistiske partier og den kommunistiske bevægelse – med vigtige undtagelser i enkelte lande og regioner, hvor kommunister, socialister og progressive har forenet arbejderklassen og folkene i et fællesskab, der kæmper for at frigøre deres lande fra kapitalismen.

I denne situation er det vigtigere end nogensinde, at arbejderklassen styrker sin politiske enhed, og at kommunisterne deltager aktivt og fremadrettet i denne enhedskamp.

Kommunistisk Partis program er et redskab til at forstå klassekampens vilkår. Med programmet understeges det, at der findes et alternativ til nedskæringer og terrorlove. Der er et alternativ til udsalget af Danmarks nationale selvbestemmelse, til dansk krigsdeltagelse, miljøsvineri og arbejdsløshed.

Kommunistisk Partis program giver forslag til vejen for arbejderklassens enhed. Det udstikker en retning for politiske, økonomiske og sociale reformer rettet mod monopolernes magt og interesser. Kommunistisk Partis program udgør samtidig et fundament for partiets videre politikudvikling.

Partiets program er bedst, når det bliver brugt. Her ligger kimen til udvikling og forandring.

God læselyst!

“ Kommunistisk Partis program er et redskab til at forstå klassekampens vilkår. Med programmet understeges det, at der findes et alternativ til nedskæringer og terrorlove. Der er et alternativ til udsalget af Danmarks nationale selvbestemmelse, til dansk krigsdeltagelse, miljøsvineri og arbejdsløshed. ”

\\ Afsnit 1

Klasseenhed i kampen mod monopolerne

Monopolernes nyliberale offensiv

Danmark blev integreret i EU's indre marked i 1986 under Poul Schlüters borgerlige regering. Med Maastricht-traktaten i 1992 fulgte beslutningen om euroen, og kapitalens, arbejdskraftens og varernes frie bevægelighed blev cementeret. Det blev fulgt op med den danske kronens binding til EU's valuta, euroen, i 2001 og binding til Euro Plus Pakten i 2011. Hermed blev Danmark for alvor underlagt EU's politiske 'grundlov'.

De borgerlige regeringer, der igen kom til magten fra 2001, betød en væsentlig styrkelse af den ideologiske, politiske og økonomiske offensiv, som blev igangsat 15 år tidligere. Landet blev underlagt en nyliberal politik, der sætter marked og profit i centrum for enhver økonomisk og politisk aktivitet.

Fagbevægelsen og de kollektive overenskomster er et hovedmål for angrebene. Skabelsen af EU's indre marked og import af billig og uorganiseret arbejdskraft, fra især de østeuropæiske EU-lande, skal bruges til at presse lønnen ned og sætte de kollektive overenskomster ud af kraft.

De stadige forringelser af de faglige a-kasser skaber ikke blot utryghed i forbindelse med arbejdsløshed, men sigter også mod en definitiv fjernelse af a-kasserne fra fagforeningerne. Målet er at udløse en medlemsflugt fra fagbevægelsen for også ad den vej at svække de kollektive overenskomster.

Regningen for krisen er sendt til arbejderklassen

Kapitalistisk krise betyder øget arbejdsløshed. Under krisens første år frem til begyndelsen af 2010 forsvandt 200.000 danske arbejdspladser gennem konkurser og udflytning. Krisen har også forceret de politiske angreb på arbejderklassen.

Den nyliberale offensiv er ikke et særligt dansk fænomen. Angrebene har nogenlunde de samme elementer i de forskellige EU-lande, men har forskellig vægt. I Danmark præges de især af et skarpt angreb på den kollektive velfærd med omfattende

fyringer af offentligt ansatte, hvis løn- og arbejdsforhold også er under hårdt pres. Det er ligeledes nedskæringer af de offentlige velfærdsordninger, ringere serviceniveau, øget pres på de offentlige investeringer og forværring af de arbejdsløses sociale forhold.

Den nyliberale politik er forankret i monopolernes EU og følger EU's almindelige politiske og økonomiske generallinje. Den udgør den største fare mod arbejderne tilkæmpede rettigheder, imod de kollektive overenskomster og de kollektive velfærdsordninger i hvert enkelt europæisk land. Det har været fulgt op af direkte arbejderfjendtlige initiativer.

EU er garantien for arbejdsgivernes ret til at trykke lønnen gennem brug af løndumping og dermed skabe splittelse i arbejderklassen. Samtidig bestræber EU-domstolen sig på at indskrænke retten til faglige aktioner gennem vidtgående fortolkninger af traktaten.

For kapitalen var - og er - det en afgørende målsætning at nedbryde arbejderklassens enhed, de kollektive overenskomster og den kollektive velfærd i hvert enkelt EU-land og skabe et stort og dereguleret indre marked, hvor drivkraften er profit.

Den kollektive velfærd under angreb

I Danmark betød kommunalreformen i 2007, at ledelse og styring af den offentlige sektor er blevet markant centraliseret. Det er sket samtidigt med, at udliciteringer og privatisering er øget markant - fordi EU kræver det.

Da kapitalismens krise brød igennem i 2008, krævede magthaverne i hele EU asociale nedskæringer. De er blevet gennemtvunget hånd i hånd med grundlæggende strukturelle forandringer af den offentlige sektor i hvert enkelt land. Herhjemme optrappede Lars Løkke Rasmussen, først som indenrigsminister og siden som borgerlig statsminister, kontrollen med regioner og kommuner og deres økonomi. Det har ikke blot udhulet serviceniveauet for velfærdsydelserne, men har også gjort det kommunale selvstyre til en floskel.

Hovedredskaberne til at undergrave den offentlig sektor er og har været privatiseringer, udliciteringer, og markedsførelse. På områder som ældrepleje, børnepasning, uddannelse, sundhed og hospitaler er der gennemført massive nedskæringer og besparelser. Samtidig er der skabt private alternativer, der først og fremmest tilgodeser samfundets rigeste og mest privilegerede lag.

Indenfor rammerne af de offentlige tilbud organiseres et A- og et B-hold - hvor tilbud og rettigheder gradueres efter indkomst og formue. På den måde undermineres den offentlige sektor både indefra og udefra.

Undermineringen af den offentlige sektor og forsøgene på at sætte de kollektive overenskomster ud af kraft er samtidig et alvorligt angreb på arbejderklassens muligheder for at øve demokratisk indflydelse på de politiske beslutninger, der skal tegne udviklingen.

Hånd i hånd med offensiven mod den kollektive velfærd er der under de borgerlige regeringer i århundredets første årti opbygget et massivt kontrolapparat. Det bygger på et menneskesyn, der hævder, at alle typer sociale problemer løses effektivt gennem karantæne, stikkeri, bøder og fængselsstraf.

Mistro og kontrol rammer først og fremmest de arbejdsløse, syge, kontanthjælpsmodtagerne og almindelige lønansatte i den offentlige sektor. Kort sagt: Disse grupper er sat under permanent mistanke for at være dovne og for at snylte og nasse på samfundet.

Religionen anvendes ligeledes for at til at skabe kunstige modsætninger. Det gælder både i forhold til herboende muslimer og de lande og folk, som har en stærk muslimsk tradition. Den nyliberale kultur skærper klasse modsætningerne. Den skaber racisme og fører til barbari .

Kampen mod EU-monopolernes offensiv er en langsigtet kamp. Den bygger på Danmarks brud med EU og på en tilbageerobring af den politiske og økonomiske selvstændighed.

Kommunistisk Parti kræver:

- At den offentlige sektor udbygges - ikke afvikles
- At udsultningen af kommuner og regioner stoppes, og at flere ressourcer tilføres
- At privatisering og udlicitering stoppes og rulles tilbage
- At der igangsættes en massiv beskæftigelses-

indsats, der løfter den kollektive velfærd og gaver miljøet

- At den sociale indsats overfor de økonomisk og socialt dårligst stillede bygger på kvalitet i stedet for snævre økonomiske hensyn

Overenskomstkamp er velfærds-kamp

Fagbevægelsens kollektive overenskomster udgør grundlaget for de kollektive velfærdsordninger i samfundet. De udgør selve kernen i den såkaldte 'danske velfærdsmodel'. Gennem den historiske kamp for at sikre de kollektive overenskomster erfarede arbejderklassen, dens politiske partier og fagbevægelsen betydningen af at finde kollektive svar på fælles problemer. Gennem en høj organisationsprocent bidrager den organiserede fagbevægelse til at opretholde den kollektive velfærd i alle led.

Kampen for stærke kollektive overenskomster har ikke alene stor betydning for arbejderklassens umiddelbare økonomiske levevilkår, den har også en afgørende betydning for de kollektive velfærdsordninger, som på vitale områder er opbygget gennem mange års kamp. Den faglige kamp har været og er forbundet uløseligt med den politiske kamp for forbedringer af den kollektive velfærd.

Det er derfor ikke tilfældigt, at borgerskabet, dets politiske partier og institutioner først og fremmest søger at undergrave de kollektive overenskomster for herigennem at ramme den kollektive velfærd. For kommunisterne er det altafgørende, at de kollektive overenskomster gøres stærke, og at alle arbejdere organiseres i fagforeningerne.

Kampen mod krisen kræver, at enhedsfagbevægelsen, samlet i de tre centralorganisationer LO, FTF og AC, styrkes igennem hævelse af organisationsprocenten og gennem et utrætteligt forsvar for overenskomsternes kollektive bestemmelser.

Kommunistisk Parti kæmper for enhed om en række samlende hovedkrav:

- Bedre kollektive løn- og arbejdstidsbestemmelser i overenskomsterne
- Et solidarisk dagpengesystem, der giver arbejdsløse tryghed i forbindelse med arbejdsløshed
- En uddannelses- og efteruddannelsesreform, der sikrer arbejdende og arbejdsløse mulighed for at uddanne sig gennem hele livet
- Lige løn for lige arbejde

Kampen for disse krav er samtidig en kamp for at forsvare og hæve det sociale indkomstniveau i det hele taget, det vil sige for alle, der er udstødt af det danske arbejdsmarked.

Især efter skabelsen af det indre marked kan monopolerne i EU at sætte arbejderne i de enkelte lande op imod hinanden ved blandt andet at skærpe lønkonkurrencen. Der er tale om en hensynsløs kamp, hvor arbejdere på grund af fattigdom tvinges til at arbejde i andre lande på elendige og ofte slavelignende vilkår. Den billige, vandrende arbejdskraft bliver brugt til at nedbryde trygheden og sociale sikringsordninger i de enkelte lande og til at nedbryde enheden i arbejderklassen og på tværs af landegrænserne.

Disse forsøg på at svække de kollektive overenskomster har kun et effektivt modsvar:

- at kæmpe for faglig organisering af de underbetalte arbejdere, der i hovedsagen kommer fra en række østeuropæiske lande
- at kæmpe for faglig aktionsenhed på tværs af landegrænserne i Europa og ikke mindst ved at forstærke kampen mod monopolernes EU
- at kæmpe for at fagforeninger og forbund gøres til kamporganisationer

Kollektive svar på fælles behov

På grundlag af arbejder- og fagbevægelsens kamp for en styrkelse af de kollektive overenskomster står ét overordnet, centralt og samlende politisk hovedkrav i dag, nemlig kampen for den kollektive velfærd. Det er både en forsvarskamp for bevaring af den skattefinansierede kollektive velfærd og en kamp for reelle forbedringer af dens ydelser på en række væsentlige områder.

Kommunisterne støtter kampen for skattefinansieret kollektiv velfærd på følgende områder:

- Sundhed og hospitaler og omsorg for handicappede og udsatte medborgere
- Daginstitutioner og dagpleje
- Skole og uddannelse
- Ældrepleje
- Kollektiv trafik

Modstanden rejses

Det er nødvendigt at rejse en modoffensiv overfor den neoliberale nedskæringspolitik, der udstikkes af monopolernes EU. Kommunisterne støtter kampen for en stor, velorganiseret og effektiv offentlig sektor, der løser de vitale behov for arbejderklassen og de arbejdende mennesker. Det betyder en offentlig sektor, der bygger på demokrati og folkelig indflydelse i stedet for den centraliserede og bureaukratiske kommandostruktur, som skiftende regeringer bærer ansvaret for.

En sådan kamp er i første række en fordelingspolitisk kamp, der ikke umiddelbart anfægter det bestående samfundssystem. Det skal forhindres,

at den kapitalistiske krise væltes over på arbejderklassens skuldre i form af løn- og velfærdsforringelser. Det skal gennem en skattereform sikres, at de bredeste skuldre tvinges til at bære de største byrder. Ligeledes skal de dårligst stillede sikres markante økonomiske forbedringer, og der skal tages de nødvendige hensyn til miljøet på alle områder.

Ud af denne kamp fremstår nødvendigheden af at stille mere vidtgående, antimonopolistiske krav. Hele ideen og det politiske og økonomiske indhold i kampen for at sikre kollektive løsninger på fælles problemer kan først finde et sikkert ståsted i det socialistiske samfund.

Alliance for kollektiv velfærd

Enheden i arbejderklassen skabes i kampen for at forsvare og forbedre levevilkårene, og sammenholdet styrkes i kampen for den kollektive velfærd.

Aktionsenhedens metode er det værktøj, der inddrager de bredeste dele af arbejderklassen i kampen. Aktionsenhed betyder at sætte fokus på de krav, der er i stand til at samle og skabe sammenhold, uanset hvad der i øvrigt måtte skille.

Opbygningen af en bred og aktiv alliance med andre lag i befolkningen kan ikke blot sikre, men også udbygge den kollektive velfærd. I en sådan alliance for velfærd spiller fagbevægelsen og dens medlemmer den centrale rolle. I de senere år har vi set flere eksempler på, at fagbevægelsen lokalt og på landsplan har taget initiativer til at rejse aktivitet og kamp for centrale velfærdskrav.

Disse initiativer har forenet arbejderne og de unge, fagbevægelsen og uddannelsesorganisationerne. De har sammen banet vej for, at alle aktive mennesker, grupper, organisationer og sektorer i samfundet har kunnet deltage med egne krav og paroler.

Skabelsen af alliancen for velfærd bygger også på ideen om at politisere hverdagens mange kampe, på at skabe rum og plads til aktivitet, på inddragelse af mennesker i de politiske opgør, på organisering og perspektivering af de mange kampe.

Målet er at forhindre borgerskabets forsøg på at fortrænge de kollektive overenskomster og den kollektive velfærd, sådan som det vil ske gennem etablering af en EU-forbundsstat med monopolernes behov som vigtigste pejlemærke.

En væsentlig del af denne kamp foregår også i Folketinget. I den forbindelse kan fagbevægelsen samle medlemmerne bag fælles krav, som sættes som betingelse for at give økonomisk og politisk støtte i valgkampe og mellem valgkampene.

De politiske diskussioner blandt medlemmer, i klubberne og fagforeningerne, kan udvikle den fælles styrke bag de centrale politiske velfærdskrav. En række LO-organisationer i først og fremmest storbyerne har forsøgt at skabe en sådan enhed, der rækker ind i den parlamentariske kamp. Disse initiativer giver værdifulde erfaringer i de fremtidige parlamentariske kampe i kommunerne, regionerne og Folketinget.

Den parlamentariske kamp kan ikke stå alene. Den giver først mening og perspektiv, når den bygger på arbejderklassens aktivitet og stadige pres på de partier, der bygger på arbejdernes stemmer. Uden dette pres og denne aktivitet vil arbejderklassens krav og interesser blive udvandet og skubbet til side i de parlamentariske studehandler.

Antimonopolistiske reformer

I arbejder- og fagbevægelsen føres der i dag en diskussion om kampens perspektiv og muligheder. Her lægger kommunisterne ikke skjul på, at partiets mål er socialismen, og at dagens kampe skal forbindes med en række antimonopolistiske krav, der kan løfte dagens kampe frem mod socialismen.

Ledelserne hos Socialdemokraterne og i SF er ikke enige i denne udviklingsvej. Som ihærdige tilhængere af monopolernes EU har ledelserne i disse partier stadigt mere utilsløret forbundet sig med opbygningen af EU's indre marked. Dette presser partierne til at underkaste sig EU's neoliberale markedsøkonomi. Resultatet betyder uundgåeligt, at de kommer til at støtte en politik, der prioriterer kapitalens profitinteresser over befolkningens og arbejderklassens kollektive velfærd.

Kommunisterne påpeger, at den kollektive velfærd kan styrkes gennem kampen for en række centrale antimonopolistiske reformer. Sådanne reformer kan ikke forenes med Danmarks medlemskab af EU. Danmark må derfor frigøres fra EU. Der må i stedet genrejses et frit og ligeværdigt samarbejde mellem landene i Europa og resten af verden, et samarbejde, der bygger på et solidarisk værdigrundlag og på respekten for det nationale politiske demokrati.

Mange af kommunisternes antimonopolistiske krav rækker ud over de nationale rammer. Det følger af kapitalens internationalisering. På sådanne områder vil der imidlertid være et dybtgående interessefællesskab med arbejderklassen i og uden for EU – i alle de europæiske lande.

Opbygningen af tætte forbindelser med arbejderbevægelserne og til progressive organisationer i disse lande vil være en forudsætning for en succesfuld kamp for sådanne krav. Opbygningen af klasseenhed og af en klassealliance i Europa mod monopolernes EU er derfor af den største betydning i dag.

Kommunisterne sætter følgende antimonopolistiske krav på dagsordenen i klassekampen i dag:

- Styrkelse af den offentlige sektors rolle i økonomien. En stærk offentlig sektor kan stabilisere den nationale økonomi. En sådan sektor kan sikre miljøet, give arbejde eller uddannelse til de arbejdsløse, forhindre at vigtige produktionskompetencer forsvinder ud af landet og sikre den demokratiske kontrol over centrale økonomiske sektorer
- I den forbindelse peger vi på: Udbygning af de grundlæggende velfærdsområder, gennemførelse af beskæftigelsesprojekter, f. eks. indenfor kollektiv trafik og vedvarende energi, tilbageførelse af privatiserede områder til det offentlige herunder af tele-, energisektoren, den kollektiv trafik og sundhedsområderne, tilbageførsel af olie- og gasudvindingen til staten
- Grænser for monopolernes magt. Nationalisering af finanssektoren. I første omgang skal der op-

rettes en statsbank. Indførelse af statslig valuta-kontrol, der skal stoppe for spekulative transaktioner. Ved flytning af virksomheder til udlandet og ved outsourcing skal al offentlig støtte tilbagebetales til staten. Stat, kommuner og regioner skal have uindskrænket mulighed for at drive offentlig produktion

- Solidarisk fordeling af goderne. Gennemførelse af en skattereform, der lægger skattetrykket på de stærkeste skuldre. En skattereform, der flytter fokus fra arbejdsindkomster til formuer og formueindkomster, der inddrager spekulationsgevinster, værdistigninger i fast ejendom og selskabernes overskud. Skattereformen skal sikre retten til en tidligere tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet samt en forhøjelse af dagpengesatsen, folke- og førtidspensionen, kontanthjælpen og af SU
- Demokratiet udvikles: Det danske Folketing bringes i stand til igen at træffe beslutninger om alle forhold i landets udvikling og i den internationale politik. Styrkelsen af det nationale politiske demokrati betyder, at der kan udvikles et kommunalt og regionalt selvstyre, der for alvor inddrager befolkningen aktivt i de politiske beslutninger

Udvidelsen af den offentlige sektor betyder således også en styrkelse af demokratiet. Den bygger på aktiv inddragelse af de offentligt ansatte i kampen for til stadighed at udvikle kvalitet i ydelser og tilbud samt tryghed for den enkelte borger. Denne udvikling vil også være med til at overvinde skævvridningen af landet. Alle landets kommuner og regioner skal stilles lige økonomisk, socialt og kulturelt

Som led i udviklingen af det nationale politiske demokrati organiseres en ny mediepolitik. Den skal understøtte befolkningens inddragelse i debatter og beslutningsprocesserne lokalt og på landsplan. En folkelig mediepolitik vil fungere som løftestang for demokratiet og bryde det borgerlige mediemonopol

“ Den finanspolitiske union er skabt med ét formål: At redde euroen – midlerne er skrap kost for arbejderklassen. Den vil føre til forringet velfærd med nedskæringer, løntilbageholdenhed og øget pensionsalder. Den vil føre til, at der overføres endnu mere beslutningskraft til Bruxelles.

Vi opfordrer alle skeptikere og modstandere til at afvise den finanspolitiske pagt og om nødvendigt kræve en folkeafstemning.

Politisk udtalelse
Landsledelsen - Kommunistisk Parti
15.12.2011

\\ Afsnit 2

Kampen mod monopolernes EU – kampen for retten til selvbestemmelse

Danmarks medlemskab af EU har været én lang glidebane, hvor vi som land har mistet mere og mere ret til at træffe selvstændige politiske beslutninger i Folketinget.

På afgørende spørgsmål som økonomi, sikkerhedspolitik og udenrigspolitik er beslutningerne centraliseret i Bruxelles. De nationale parlamenter er tilsvarende tømt for handlekraft. Denne centralisering af de politiske beslutninger i EU skal først og fremmest styrke de store monopoler, der har sat kurs mod en ledende rolle i kampen om profit og indflydelse overalt på kloden.

EU er et udemokratisk og imperialistisk projekt, båret frem af stormagternes og de store monopolars forenede jagt på overherredømme. Det bygger på massiv undertrykkelse af det nationale demokrati og på forstærket udbytning af arbejderne i alle EU's medlemslande.

Kampen for retten til national selvbestemmelse og demokrati går hånd i hånd med arbejderklassens kamp for kollektiv velfærd og socialisme. Ingen væsentlige politiske spørgsmål kan løsrives fra kampen mod monopolernes EU.

Med EU's indre marked er eksport og import af billig arbejdskraft og løntrykkeri sat i system på tværs af landegrænserne. Der er skabt et nyt og stort dereguleret arbejdsmarked – hvor monopolerne sætter den arbejdsmarkedspolitiske dagsorden.

Arbejderne i de enkelte lande og regioner sættes op imod hinanden. Der pustes til nationale og etniske spændinger og konflikter for at svække arbejderne enhed og kampkraft. Den stærke og velorganiserede hovedfjende, det europæiske monopolborgerskab, kan kun bekæmpes gennem den nationale, politiske forsvarskamp og gennem styrkelse af den internationale solidaritet. Derfor må der opbygges en stærk klasseenhed på tværs af grænser og regioner i Europa.

Fagbevægelsens kamp for at forsvare de kollektive overenskomster, konfliktretten og den kollektive velfærd i det hele taget er i dag uløseligt forbundet med det nationale spørgsmål. Med det nationale spørgsmål rejses også spørgsmålet om den såkaldte danskhed.

Danskheden bygger på opretholdelsen af det danske sprog og på landets kulturarv. Den er forbundet med kampen for det nationale politiske demokrati.

Det har først og fremmest arbejderklassen været den konsekvente forkæmper for, siden den blev født som klasse i midten af 1800-tallet. I dag manipuleres spørgsmålet af de reaktionære kræfter – og ikke mindst af Dansk Folkeparti. De ønsker at skabe splid i arbejderklassen og svække enheden i kampen mod monopolernes EU.

For Kommunistisk Parti bygger danskheden på arbejderklassens kamp og på dens værdier. Den bygger på national og international solidaritet og på de progressive kampe, som klassen igennem tiden har udkæmpet med dens allierede på de økonomiske, politiske og kulturelle fronter.

Den progressive danskhed er uforenelig med borgerskabets og småborgerskabets nationalistiske og racistiske danskhed, der holdes i live for at skabe splittelse og for at puste til den nationalchauvinistiske krigsromantik.

Kampen mod forbundsstaten

Skridt for skridt opbygges en EU-forbundsstat. I takt med denne udvikling underlægger den sig i stigende omfang de nationale parlamenter og de nationale statslige organer.

I centrum for den stadigt mere omfattende EU-stat regerer den magtfulde og bureaukratiske Kommission. Ud over de administrative funktioner har Kommissionen også den såkaldte politiske initiativret.

Det centrale embedsmandslag i EU-forbundsstaten er hverken underkastet folkelig kontrol eller baseret på demokratiske principper. I forlængelse heraf opretholder og varetager EU-kommissionen en omfattende kontakt til monopolerne og det private erhvervsliv. Gennem et massivt net af lobbyer og gennem repræsentation i utallige udvalg har de direkte indflydelse på EU-lovgivningen.

Formelt set hersker det Europæiske Råd over Kommissionen, men reelt er det først og fremmest de store EU-lande og de store monopoler, der har den direkte afgørende indflydelse på, hvad der sker i Kommissionen og dermed på, hvad der kan besluttes.

EU's domstol og politisamarbejde er begge vigtige elementer i opbygningen af EU som forbundsstat. Domstolen har som opgave til stadighed at arbejde for, at EU skal have mere magt i forhold til de enkelte medlemslande. Domstolen har altså aktivt medvirket til at øge EU's beslutningskraft. Domstolen står desuden over danske domstole.

EU's politisamarbejde Europol sørger for en overstatslig koordinering af politistyrkerne. Det er med til at cementere de åbne grænser og dermed det indre marked samtidig med, at det i meget høj grad varetager registrering og politisk overvågning.

De militære ambitioner håndteres gennem den fælles udenrigsminister og ved at opbygge en fælles militær enhed, der kan varetage EU's internationale interesser. Den militære udbygning forsvares med slagord som 'EU som fredens projekt', men er skabt først og fremmest for at tjene EU-monopolernes imperialistiske interesser.

For at give monopolernes EU en demokratisk legitimitet er der skabt et EU-parlament. Trods det, at parlamentet løbende har fået udvidet sine opgaver og sin indflydelse, er det ikke her, man finder den reelle beslutningskraft.

EU-parlamentets markant ringe opbakning i de enkelte EU-lande er først og fremmest en demonstration af, at arbejderklassen og folkene har genneksket dette parlament som et skindemokratisk

cirkus. Som kommunister har vi ikke noget ønske om, at EU-parlamentet tilføres mere beslutningskraft. Det vil reelt ikke rykke på magtbalancen i EU, da den beslutningskraft vil blive suget ud af de nationale parlamenter.

Med gennemslaget af den kapitalistiske krise i samtlige EU-lande i 2008 blev den fælles valuta, euroen, sat under et voldsomt pres. De store EU-lande organiserede sammen med Kommissionen et økonomisk og finansielt fremstød for at få arbejderne og de fattige EU-lande til at betale krisens omkostninger. Denne kurs blev yderligere befæstet med vedtagelsen af europagten i 2011. Næste skridt er en yderligere centralisering af finanspolitikken. Dette ses som eneste reelle mulighed for at holde sammen på eurozonen. Herfra vil man konkret kunne fastlægge, hvor landene skal skære ned og straffe de lande, der ikke følger anbefalingerne. Lande, der har økonomiske problemer, risikerer at blive sat under administration og uden for indflydelse. Danmarks tilslutning til europagten skete uden en folkeafstemning. Pagten er et alvorligt indgreb i landets mulighed for at føre en selvstændig finans- og skattepolitik og en trussel imod de kollektive overenskomster.

Den kapitalistiske krise har altså for EU-landene medført yderligere tab af national selvbestemmelsesret og en økonomisk politik, der lægger regningen på arbejderklassens bord.

Kampen for at komme ud af EU

Kommunistisk Parti mener, det er en illusion, at EU kan reformeres indefra i en demokratisk retning. EU-monopolernes overnationale forbundsstat lader sig ikke demokratisere. Konstruktionen er skabt til helt andre formål.

Kommunistisk Parti ønsker, at kampen mod monopolernes EU bygger på en strategi for Danmarks udmeldelse af EU. Men vi er samtidig klar over, at denne kamp ikke kan gennemføres med succes, hvis ikke den forbindes med arbejderne kamp i alle de andre EU-lande og i Europa som helhed.

Det nationale spørgsmål står centralt i alle EU-lande og i hele Europa. I det spørgsmål udskilles to politiske hovedretninger:

- Enten EU-monopolernes retning, der knægter den nationale selvbestemmelsesret og demokratiet. Det er en retning, der bygger på forstærket udbytning af arbejderne i alle de europæiske lande.
- Eller arbejderklassens og folkets retning, der bygger på selvbestemmelsesret og demokrati. En retning, der bygger på udviklingen af et internationalt samarbejde mellem selvstændige nationer.

EU-modstanden i Danmark er omfattende. Kommunistisk Parti er en aktiv del af denne modstand. Vi arbejder for, at EU-modstanden forenes i den bredest mulige alliance. En folkelig alliance, der kæmper konsekvent imod ethvert EU-overgreb

på demokrati og levevilkår, der bekæmper ethvert udsalg af den nationale selvstændighed, herunder forsøg på udsalg af de fire undtagelser mht. fælles mønt, retsområdet, unionsborgerskab og EU-militær. Vi støtter den folkelige modstand overalt i EU og støtter de skridt, lande og regeringer tager for at bryde EU-direktiver og -beslutninger.

Folkebevægelsen mod EU spiller en vigtig rolle i den folkelige EU-modstand. Dens repræsentation i EU-parlamentet giver øget adgang til medierne og til vigtig viden, der kan bruges til at styrke modstanden i Danmark

Kommunistisk Parti

- støtter Folkebevægelsen mod EU i kampen for dansk udmeldelse af EU og støtter dens bestræbelser på at skabe den bredest mulige folkelige alliance mod monopolernes EU

- arbejder for dannelsen af en bred, folkelig alliance mod EU

- støtter enhver kamp mod EU-initiativer, der indskrænker dansk suverænitet

- arbejder for international koordinering af kampen mod EU

\\ Afsnit 3

Danmark i en globaliseret verden

Danmark har i generationer været fuldt integreret i det kapitalistiske verdensmarked. Derfor forplantede krisen i 2008 sig også lynhurtigt fra USA til Danmark.¹

Danmarks vej mod fuld integration i det kapitalistiske verdensmarked startede med industrialiseringen, der her i landet begyndte omkring 1850'erne. Landbruget var i mange år Danmarks vigtigste eksporterhverv. Først i 1963 blev landbrugseksporten overhalet af industrieksporten. Industrien var karakteriseret af mindre virksomheder på et relativt højt teknologisk niveau.

Dengang arbejdede over halvdelen af arbejdsstyrken i fremstillingserhvervene i den private sektor. Det varede indtil årtusindskiftet. Herefter blev beskæftigelsen størst inden for den offentlige sektor samt service på finans- og forretningsområdet. En i historisk sammenhæng kort æra som industrination er i fare for at rinde ud for Danmark.

Det er ikke et resultat af nogen dansk politisk beslutning, men skyldes, at kapitalen i stigende grad har kunnet operere internationalt. Vigtige milepæle i denne udvikling var EF-medlemskabet i 1973, EU's indre marked i 1986 og den efterfølgende deregulering af kapitalstrømmene over grænserne i liberalismens navn.

Helt i samklang hermed har eksport og import fået en afgørende rolle i økonomien, hvor tjenesteydelser, herunder ydelser i finanssektoren, har fået størst økonomisk vægt.

Import og eksport af kapital

Kun få danske virksomheder er ejet af udenlandske investorer. Til gengæld er det meget store virksomheder. De beskæftigede i 2006 hver femte af de ansatte i den private sektor og har en stor del af den samlede danske eksport. De foretrukne brancher er transport, post og tele samt finansielle og andre tjenesteydelser. Først herefter kommer industrien. Ejere har især hovedsæde i Sverige, Storbritannien, Tyskland og USA.

Dansk kapital er søgt den modsatte vej og har nu ansat flere i udlandet end i Danmark, nemlig 1,5 millioner mennesker. Formålet hermed: øgning af profitten gennem lavere lønomkostninger. Ved udflytningen opnår kapitalen i tilgift at skabe et benhårdt pres nedad på det hjemlige arbejdsmarked mht. løn- og arbejdsforhold. De fleste af de dan-

ske datterselskaber i udlandet er placeret i Europa, primært i EU, lidt færre i Asien. De udenlandske arbejdspladser er blandt andet opstået gennem udflytning. Det betyder et årligt tab på flere tusind danske arbejdspladser. For de danskejede virksomheder i udlandet ligger hovedvægten på finansielle og andre tjenesteydelser. Herefter kommer industrien.

Kapitalen i Danmark

Kapitalen i Danmark har udviklet sig efter det typiske mønster: Monopolisering og forskydning af aktiviteterne fra det produktive til det finansielle område. Et par håndfulde virksomheder præsterer tilsammen en omsætning svarende til halvdelen af BNP. Banker har opslugt hinanden i flere omgange og har fået mulighed for at brede sig ind på forsikrings- og realkreditområdet. I dag indtager Danske Bank og Nordea en helt dominerende rolle. Danske Bank har en omsætning, der svarer til halvdelen af de ti største finansielle selskabers omsætning. I andre sektorer er det gået på samme måde.

Antallet af heltidslandbrug er gået drastisk ned til fordel for industrielle storlandbrug. Antallet af selvstændige, arbejdende bønder er gået samme vej. En lignende udvikling er sket på butiksområdet. Af de beskæftigede i butikshandelen udgør de selvstændige i dag kun to procent. Nogle få store kæder dominerer dagligvaremarkedet.

En i forhold til Danmarks størrelse enestående magtkoncentration er opstået omkring en enkelt koncern, A. P. Møller-Mærsk. Ud over rederi- og olieaktiviteter ejer koncernen Dansk Supermarked og er hovedaktionær i Danske Bank. A. P. Møller-Mærsk fik eneret på at udnytte olieforekomsterne i den danske del af Nordsøen, en ret koncernen dog straks herefter delte med Shell og Texaco.

En anden magtkoncentration er interesseorganisationen Landbrug og Fødevarer. Den repræsenterer både landbruget, de andelsejede forarbejdningsmonopoler som Arla A/S og Danish Crown og korn- og foderstofselskaberne, hvor DLG er totalt dominerende. Også landbrugets store kreditinstitutioner er medlemmer, herunder Danske Bank.

¹ Det danske aktieindeks halveredes fra oktober 2007 til marts 2009 og væksten i bruttonationalproduktet (BNP) gik i minus.

DONG, der er opstået ved privatisering af offentlige og brugerejede elselskaber, sidder på knap halvdelen af den danske elkapacitet.

Kommunistisk Parti kræver:

- genindførelse af kontrol med kapitalbevægelser ud og ind af Danmark
- nationalisering af den finansielle sektor
- øget beskatning af spekulationsgevinster. Øget selskabsbeskatning. Lukning af huller i skatte-lovgivningen, så danske og udenlandske monopol og kapitalfonde tvinges til at betale skat.
- øget beskatning af olieudvinding i Danmark og danske farvande

Danmark - et land i krig

Med sammenbruddet i den socialistiske verden 1989-91 skiftede Danmark engagement i NATO fra den hidtidige, tilbageholdende „fodnotepolitik“ i retning af aktiv militær deltagelse i USA's imperialistiske krige.

I 1999 vedtog NATO et nyt koncept, der gjorde op med alliansens alibi som forsvarsalliance. Konceptet udvidede NATO's område fra forsvar af medlemslandene til at gælde hele verden. Samtidig indledte NATO sin første angrebskrig mod det daværende Jugoslavien.

Da USA blev ramt af terrorangrebet mod World Trade Center den 11. september 2001, erklærede den daværende socialdemokratiske statsminister Poul Nyrup Rasmussen, at Danmark ville støtte USA til den bitre ende. Disse to begivenheder blev starten på en proces, som skridt for skridt forandrede Danmarks internationale stilling.

Under den sidste del af den kolde krig blev Danmark kendt for sin såkaldte fodnotepolitik. Nu er alle forbehold væk.

Udviklingen gjorde Danmark til et krigsførende land. I januar 2002 blev danske tropper sendt til Afghanistan for at tilslutte sig den krig, USA havde indledt i oktober året før. Året efter besluttede den borgerlige regering - med et snævert politisk flertal - at gå med i krigen i Irak i strid med international ret. I marts 2011 besluttede et enigt Folketing, at Danmark skulle deltage i krigen mod Libyen. Enhedslistens fejlvurdering af krigens imperialistiske karakter bidrog til at svække fredsbevægelsen.

Danmarks krigsdeltagelse har fået forsvarsbudgettet til at vokse, helt på linje med anbefalingerne fra både NATO og EU. Mens der skæres på skoler, daginstitutioner og hospitaler, bevilges hvert år milliarder til krige som i Afghanistan og Libyen, og der indkøbes løbende nye og avancerede våben.

Alle partier i det danske Folketing undtagen Enhedslisten støtter NATO's strategi - også når det gælder atompolitikken. Disse partier står også samlet bag beslutningen om at udruste danske fregatter, så de kan være en del af NATO's missilskjold.

Sandheden har også i Danmark været krigens første offer. I krigens kølvand fulgte en endeløs række af skandaler i både Forsvarsministeriet og den øverste militære ledelse. Alle midler er taget i brug for at skønmale den danske krigsindsats og fortie systematiske brud på folkeretten, blandt andet drab af civile og udlevering af fanger til tortur.

I Afghanistan har krigen udløst ulykker uden ende over det fattige land. Over en million mennesker har været fordrevet fra deres hjem, og mange har mistet deres nærmeste. Den meget opreklamerede humanitære hjælp i form af skoler og erhvervsudvikling er forblevet en parodi. Kun opiumsproduktionen er gået i vejret. Dette „resultat“ viser tydeligere end noget andet, at Danmarks deltagelse i krigen ikke udspringer af solidaritet med det afghanske folk, men af følgagtighed over for USA.

I Danmark har krigen sat sine spor dybt i befolkningen. Titusinder af unge danskere har været i krig, og stadig flere unge soldater har mistet liv og førlighed. Kommunistisk Parti mener, at den bedste støtte, man kan give til de mange danske soldater i udlandet, er at trække dem hjem. Der er brug for en stærk fredsbevægelse.

Kommunistisk Parti kræver:

- at Danmark fører en udenrigspolitik på et antiimperialistisk og solidarisk grundlag
- et øjeblikkeligt stop for dansk deltagelse i krigshandlinger
- at alle danske soldater trækkes hjem
- at Danmark yder erstatninger for skader forårsaget af danske styrker
- militær nedrustning og social oprustning
- at Danmark, der er et af verdens rigeste lande, tager sin del af ansvaret for verdens flygtninge

Miljøkrise på dansk

Menneskeskabte, globale klimaændringer er en dybt alvorlig trussel for menneskeheden. Truslen kan delvis afværges, først og fremmest ved at nedbringe CO2-udledningen fra fossile energikilder gennem omlægning til vedvarende energi. Trods proklamationer om grøn vækst med mere ligger Danmark fortsat højt med hensyn til udledning af drivhusgasser. End ikke Kyotoprotokollens utilstrækkelige krav om reduktion af CO2-udledningen vil blive opfyldt. En førerposition inden for teknologi og produktion på vindkraftområdet er ved at blive sat over styr.

Kommunistisk Parti mener ikke, at atomkraft er løsningen på klimaudfordringen. Atomkraft er stærkt belastende for miljøet, og spørgsmålet om sikker deponering af det radioaktive atomaffald igennem titusinder af år er uløst. Begivenhederne på Tre Mile Øen, Chernobyl og sidst Fukushima viser, at risiko for atomkatastrofer er uacceptabelt høj.

Det danske fiskerierhverv er tvunget i knæ på grund af rovdrift og forurening, en udvikling, der er skærpet af en lovgivning, der tillader køb og salg af fiskekvoter, hvilket først og fremmest gavner banker og ejerne af de helt store fartøjer.

Store miljøproblemer er knyttet til dansk landbrug. Gentagne landbrugs kriser med jordspekulation som baggrund og samtidig liberalisering af landbrugslovgivningen har ført til, at landbruget i dag domineres af store, industrielt drevne virksomheder, hvor der er ansat tusinder af landarbejdere, ofte uorganiserede og underbetalte østeuropæere.

Svine- og mælkefabrikker, meget store marker med monokultur, overgødskning og rigelig brug af pesticider tilgodeser den kortsigtede profit, men skader naturen. Denne udvikling truer overlevelsen af en stor del af de danske arter. Den betyder omfattende forurening af grundvand, vandløb og kystnære områder.

Naturen og landskabet, som er en del af vores rige nationale kulturarv, er under hårde angreb. Ingen af disse ting sker som følge af demokratiske beslutninger. Markedskræfterne træffer beslutningerne for os.

Kommunistisk Parti kræver:

- Omlægning af landbruget til økologisk drift. Skovbrug og fiskeri drives skånsomt og bæredygtigt
- Anerkendelse af et loft på den globale temperaturstigning efter videnskabens anbefaling. Nedsættelse af CO2-udslippet og omlægning til 100 procent vedvarende energi i forhold hertil. Stop for kulkraftværker og for produktion af biobrændstof på bekostning af fødevarer
- Udbygning og billiggørelse af den kollektive trafik. Kraftig begrænsning af privatbilismen i byerne. Jernbanerne elektrificeres. Gods tilbage på skinnerne. En by- og erhvervsplanlægning, der fremmer disse mål
- Igangsættelse af omfattende klimarenoveringer til gavn for både klima og beskæftigelse

\\ Afsnit 4

En verden i forandring

Verden af i dag er inde i en fase af hurtige forandringer:

Tiden efter anden verdenskrig og ind til 1989 var internationalt præget af kampen mellem to modsatrettede samfundssystemer af økonomisk, social og ideologisk karakter, nemlig kapitalisme og socialisme. Derudover var perioden præget af, at de gamle kolonier løsrev sig og blev optaget i FN som nye, selvstændige stater, hvoraf nogle slog ind på en ikke-kapitalistisk udviklingsvej. I denne bipolarere verden stod USA som imperialismens førende kraft overfor Sovjetunionen. Frem til opløsningen af Sovjetunionen og de socialistiske lande i Europa blev imperialismens offensiv stadig mere tydelig.

I de efterfølgende årtier ændredes det internationale styrkeforhold afgørende. I disse år konsoliderede USA-imperialismen sin dominans over sine to største imperialistiske rivaler EU og Japan. Verden havde nu kun ét magtcentrum, var unipolær, med USA som den ubestridte leder.

I de senere år er en ny hovedtendens slået igennem.

Imperialismens indre modsætninger, som er blevet skærpet over flere årtier, eksploderede i 2008 i en verdensomspændende finanskrisen. Detonatoren var USA's økonomi. Det er på ingen måde tilfældigt.

Aktiemarkedet og hele den spekulative sektor var oppumpet til bristepunktet. Spekulation havde ført til voldsomme prisstigninger på boligerne. Opsparingen var lav, forbruget højt. Statsbudgettet udviste svimlende underskud. Produktionen stagnerede, og importen steg.

Krisen har undermineret USA's førende rolle. Hele den vestlige verden er ramt af krisen i et sådant omfang, at de økonomiske aftaler, der blev opbygget efter Anden Verdenskrig, er i fare for at bryde sammen.²

Den unipolære verdensorden er i færd med at slå om i en multipolær verdensorden. Det er en verden med flere økonomiske og politiske centre. Det er en uundgåelig konsekvens af landenes ujævne udvikling under imperialismen. Det har allerede ført til skærpede modsætninger. På den ene side står USA og de andre imperialistiske stormagter. På den anden side står en række store udviklingslande med en økonomi i hurtig vækst.

Det svækkede USA og dets allierede i NATO har ikke kunnet forhindre, at disse lande har spillet sig på banen og i flere tilfælde stillet en anden dagsorden i vigtige internationale spørgsmål. Det drejer sig især om de såkaldte BRIK-lande: Brasilien, Rusland, Indien og Kina.

Trods krisen har disse lande bevaret den økonomiske dynamik og høje vækst. Hvis den nuværende udvikling fortsætter, vil BRIK-landene sammen med Malaysia, Sydkorea og Indonesien i løbet af de kommende ti år have et bruttonationalprodukt på linje med de store imperialistiske magter i G7.

Latinamerika er en region, hvor frihedens og solidaritetens kræfter er blevet styrket. Cuba er ikke længere det eneste land, der i denne verdensdel har erklæret socialismen som sin udviklingsvej. I en række lande er progressive regeringer kommet til magten. De har, med Cuba, Venezuela og Bolivia i spidsen, etableret en helt ny type solidarisk, økonomisk samarbejde, kaldet ALBA. Det er en alvorlig udfordring for USA.

Overalt er arbejderklassen og folkene ved at sætte sig i bevægelse og skabe betingelserne for en fremtidig revolutionær og socialistisk modoffensiv. Dette er særligt markant i Latinamerika, men viser sig også stadig tydeligere andre steder, også i Europa. Et folkeligt oprør fejer hen over Nordafrika og Mellemøsten. Det har udfordret og svækket imperialismen.

USA, en stormagt i forfald

I dag har USA fortsat verdens største økonomi og er klodens dominerende magt. Men USA er et imperium i forfald. Det er dybt forgældet. De sociale spændinger er hastigt voksende. På trods af at USA har opbygget de største militærudgifter i historien, trækker det et spor af militære fiaskoer efter sig.

I realiteten opretholdes imperiet kun ved årligt at hente flere hundrede milliarder dollars fra udlandet gennem udplyndring eller lånoptagelse. Samtidigt lader USA's regering seddelpressen køre i døgn-drift. Alene i 2010 sendte USA 600 milliarder nye dollars i omløb. Konsekvensen er, at USA lader andre betale regningen for sit enorme overforbrug.

² Bretton-Woods aftalerne er et internationalt valutasamarbejde, som udvikledes efter Anden Verdenskrig. Ved hjælp af Verdensbanken og Valutafonden (IMF) var det erklærede formål at sikre stabile valutakurser. Ikke mindst USA's voldsomme gældsætning er en trussel mod disse aftaler og institutioner.

USA har opbygget en svimlende gæld, med Kina og Japan som hovedkreditorer. Mens USA således snylter på omverdenen, undermineres landet af voldsomme samfundsmæssige ubalancer med hensyn til indkomst, uddannelse og sundhed og en rekordstor andel af befolkningen i fængsel.

Med en fagbevægelse, der er svækket af utallige overgreb fra myndighederne, har USA udviklet sig i stadig mere reaktionær retning: Neoliberalisme og forstærket militarisering under dække af krig mod terror. Med terrorlovgivningen er fulgt en overvågning, der begrænser individets rettigheder og prøver at kvæle udviklingen af politiske alternativer.

Med sit enorme og avancerede militærapparat understøtter USA de transnationale selskabers ud-sugning af klodens ressourcer. USA proklamerer, at det har retten til at gribe ind militært et hvilket som helst sted på kloden og retten til først at anvende kernevåben.

Et voksende net af militærbaser jorden rundt, flådestyrker, ballistiske missiler med atomsprængladninger og så videre udgør den jernnæve, der kan destruere mål, uanset hvor de befinder sig på kloden.

I alle lande accelererer oprustningen. De samlede militærudgifter i verden nåede i 2010 ifølge det svenske fredsforskningscenter SIPRI et historisk højdepunkt på 1630 milliarder dollars (1.630.000.000.000) Det er 76 procent mere end verdens samlede militærudgifter i 1998. Det er en stigning, der ventes at fortsætte. NATO-landene er med USA i spidsen førende i dette vanvittige ressourcepild, som de også søger at påtvinge deres allierede.

USA's militær- og udenrigspolitiske doktriner repræsenterer den ultimative aggressivitet: Ingen rivaler til USA, venner eller fjender, accepteres i det 21. århundrede, som tidligere præsident Bush kaldte USA's århundrede.

Efter terrorangrebet den 11. september 2001 blev spydspidsen i den amerikanske inden- og udenrigspolitik officielt rettet imod international terrorisme. "Krigen mod terror" blev proklameret. Ikke mindst den muslimske verden og religion er blevet lagt for had. Det blev starten på en permanent krig, der i første omgang udkæm-

pes i Mellemøsten og Afrika. USA's imperialistiske ambitioner søges fremstillet som et sammenstød mellem civilisationer.

„Krigen mod terror“ er også et ideologisk våben, såvel som et påskud for at oprette og opretholde baser overalt på Jorden. Den er et led i kampen om kontrollen over klodens naturrigdomme, herunder adgangen til olie, gas og mineraler. Den er et led i imperialismens kamp imod de lande, nationer og folkeslag, som sætter sig op imod USA's overherredømme og søger en selvstændig og alternativ udviklingsvej.

Bevægelsen imod imperialismen udviklede sig mange steder i en religiøs form, ikke mindst efter kontrarevolutionerne i de socialistiske lande i 1989-91. Netop den religiøse form og indflydelsen af fanatisme har skabt forvirring og sekundære modsætninger. Sammen med indflydelsen fra mange lokale og regionale konflikter, har det skabt en situation, hvor det har været vanskeligt at skabe en stærk antiimperialistisk bevægelse på globalt plan, herunder en stærkt fredsbevægelse imod USA's krige.

NATO's nye rolle

USA søger at trække mange andre lande med ind i sine røverkrig. Det sker i et forsøg på at give krigene legitimitet og for at sprede både de militære tab og de økonomiske omkostninger. Det har ikke mindst været kendetegnende for

krigene i Irak og Afghanistan. USA's vigtigste instrument i den forbindelse er NATO.

Oprindeligt var NATO rettet mod Sovjetunionen og de europæiske, socialistiske lande. Siden 1999 har NATO haft en global strategi. I fokus er først og fremmest Eurasien, idet USA opfatter kontrollen hermed som basis for den tilstræbte dominans i verden. Efter 1989-91 er NATO på provokerende vis rykket mod øst gennem optagelse af østeuropæiske nationer i pagten og truer nu direkte Ruslands nationale og sikkerhedspolitiske interesser.

NATO's medlemslande har markant op-prioriteret opbygningen af en international udrykningsstyrke. Danmark har villigt og uden folkelig, demokratisk debat tilsluttet sig den nye og stadigt mere aggressive doktrin.

USA's og de allieredes teknisk set uhyre sofistikerede militærapparat har imidlertid langt fra altid kunnet overvinde eller skræmme den folkelige modstand: Det har vist sig i Vietnam, Somalia, i Irak og Afghanistan.

USA's militære imperialisme er understøttet af en kulturel og ideologisk imperialisme, båret af dyrkelse af rigdom, luksus, ligegyldighed over for det arbejdende menneske, forbrugerisme, grådighed, energifrås, vold og overfladiskhed - the American way of life - som er blevet et destruktivt forbillede for mange verden over. Ideologisk er disse „værdier“ maskeret af en dyrkelse af begreberne privat ejendomsret, personlig frihed og pluralisme.

Imperialistiske modsætninger

EU er i sit udgangspunkt et redskab for de vesteuropæiske monopolars interesser. EU er en i bund og grund reaktionær, militaristisk og imperialistisk magt, som er engageret i vold, krige, aggression og udplyndring af landene i den tredje verden. EU, USA og Japan er indbyrdes rivaler med hensyn til økonomisk og politisk indflydelse kloden rundt; men samtidigt er de forbundsfæller i kampen

mod arbejderklassen og mod lande og folkeslag, der fastholder deres nationale suverænitet og ret til at vælge egen udviklingsvej.

NATO er et meget vigtigt redskab til at sikre USA's dominans i Europa. Udvidelsen af EU har betydet, at USA's indflydelse i Europa er styrket, i kraft af at andelen af proamerikanske lande i EU er øget. Desuden er flere transnationale selskaber stærkt integreret over Atlanten. USA udnytter på dette grundlag EU's indre modsætninger. EU-hærens udvikling kontrolleres af NATO gennem en permanent tilknytning til EU's militære stab.

Selv om USA således fortsat har førerrollen, er EU's divergerende interesser tydeligt trådt frem med hensyn til krigene i Jugoslavien og Irak og taktikken over for Iran. Også på handelsområdet, hvor EU's udenrigshandel overstiger USA's, er der løbende divergencer. På områder, der ikke er centrale for EU's interesser, som relationerne til Cuba, Nordkorea og Palæstina, har EU's udenrigspolitik lagt sig helt i kølvandet på USA til stor skade for freden og forsvaret for princippet om national selvstændighed.

Japan har i dag verdens tredjestørste økonomi. Det er fortsat en økonomisk stormagt, ikke mindst i Asien, hvor dets transnationale selskaber udbytter de omkringliggende lande. Den japanske økonomi kom aldrig ud af den dybe stagnationsperiode, der startede i 1990'erne, og blev hårdt ramt af den internationale krise i 2008. Endnu et stød fik japansk økonomi med tsunamien i 2011, der medførte meget omfattende ødelæggelser og resulterede i reaktornedsmeltninger og store radioaktive udslip.

USA ønsker, inden for visse grænser, et militært stærkt Japan, der kan hjælpe med at omringe og inddæmme Kina. Japan har opbygget en betydelig militær kapacitet, der dog ikke omfatter atomvåben. Det er sket på trods af Japans formelt afmilitariserede status efter Anden Verdenskrig. Som led i militariseringen har japanske styrker deltaget i USA's krige i Mellemøsten.

Det globale styrkeforhold ændres

Den dybe økonomiske krise er en afgørende faktor for ændringerne i de internationale styrkeforhold.

Kina har siden 1980'erne gennemført en hurtig og dynamisk udvikling under ledelse af Kinas Kommunistiske Parti. Landet har i kraft af en meget

stor økonomisk vækst skridt for skridt opbygget verdens næststørste økonomi og styrket sin internationale rolle.

Udviklingen i Kina er fyldt med modsætninger. Kina følger sin egen vej. Både inden- og udenrigspolitikken defineres ud fra, hvad der tjener Kinas nationale interesser og landets indre stabilitet.

Kinas økonomiske fundament bygger på en blanding af stram statsstyring og markedsøkonomi. Produktionsmidlerne ejes såvel kollektivt som privat, herunder af mange udenlandske monopoler.

Den store økonomiske vækst har på to årtier løftet en halv milliard mennesker ud af ekstrem fattigdom og sikret skolegang til alle børn. Samtidig er der problemer med mangel på demokrati, dårlige arbejdsforhold, korruption, forurening og store naturdelæggelser.

Kina optræder i dag som en global aktør. Det har i årevis opbygget et stigende handelsoverskud overfor USA, samtidig med at det i høj grad er med til at finansiere de rekordstore amerikanske budgetunderskud. Med sin fremstormende økonomi og sin enorme befolkning har Kina kurs mod at overhale USA.

I kraft af sin store økonomiske styrke tilbyder Kina mange udviklingslande – ikke mindst i Afrika og Latinamerika – en række muligheder for lån, samhandel og investeringer. Vilkårene er bedre end dem, USA, IMF og Verdensbanken tilbyder. Kina stiller ikke de krav om liberalisering og opgivelse af national selvbestemmelse, som har kendetegnet vestmagterne siden kolonitiden.

Kina har bidraget til udvikling af mange udviklingslandes infrastruktur og produktion. Hermed har landet sikret sig både råstoffer, energi og et stadigt større marked, hvor det kan afsætte sine varer. I kraft af denne udvikling er Kinas samhandel med Afrika i dag større end både USA's og EU's.

Kina udpeges i stigende omfang af USA-imperialismen som dennes strategiske modstander. USA og dets allierede arbejder systematisk på at omringe Kina og inddæmme dets voksende indflydelse. USA's og NATO's såkaldte missilskjold er ikke mindst rettet mod Kina. Målet er at forhindre, at Kina kan besvare et amerikansk atomangreb.

I de kommende årtier vil Kinas udvikling og dets forhold til USA i stigende omfang præge den globale udvikling.

Rusland. Med USA's sejr i den kolde krig indledte det tidligere Sovjetunionen en voldsom nedtur. Efter fraspaltning af talrige mindre nationer opstod et nyt Rusland, præget af røverkapitalisme, økonomisk kollaps og udbredt fattigdom. Landet har imidlertid bevaret sit atomarsenal og har med basis i sine store forekomster af naturgas og olie kunnet opbygge ny økonomisk styrke og indflydelse, blandt andet i forhold til de energihungrende europæiske lande.

Det giver Rusland mulighed for at markere egne interesser i forhold til USA, der på sin side gør alt for at omringe og stække Rusland. Det sker ved NATO's ekspansion mod øst, herunder opbygningen af missilskjoldet og ved, at USA gennem NATO-medlemsskab, partnerskabsaftaler og handels- og baseaftaler søger at knytte en række lande til sig fra Baltikum i nord til Aserbajdsjan i sydøst.

I Afrika har Sydafrika og den Afrikanske Union fået en stigende betydning, omend USA's, men også EU's indflydelse er uomtvistelig. Betydningsfuld er tendensen til, at der indgås forskellige typer af samarbejde på tværs af kontinenterne og uden om USA, EU og Japan. Således er der sket en genoplivning af De Alliancefrie Landes Bevægelse. Målet for denne er fredelig løsning af internationale konflikter og forsvar for national suverænitæt, ofte i direkte modstrid med imperialismens målsætninger.

Klimaforhandlingerne COP 15 i København 2009 viste, at USA intet havde at byde på i løsningen af den globale klimatrussel. Derimod var det første gang, at udviklingslandene åbenlyst udfordrede USA. ALBA-landene, Brasilien, Kina og mange andre lande krævede bæredygtige løsninger på et solidarisk grundlag.

Folkenes kamp

Adskillige folkeslag og nationer er lidt efter lidt ved at sætte sig i bevægelse mod imperialistisk dominans. Disse kræfter er inspireret af forskellige ideologier og stiller sig meget forskellige mål. Fælles for dem alle er, at de på den ene eller anden måde er rettet mod imperialismen. Derved er de med til at tegne perspektivet for en fremtidig verden, hvor nationernes ret til selv at bestemme deres udviklingsvej respekteres.

Socialismen som samfundssystem eksisterer fortsat. I Cuba skabes grundlaget for ny fremgang for revolutionen, selv om USA fastholder sin næsten totale blokade mod landet.

Også andre lande har med større eller mindre succes holdt stand imod imperialistisk pression og er slået ind på en selvstændig udviklingsvej. Det gælder lande som Vietnam, Laos og Nordkorea.

Under vanskelige betingelser er dele af Latinamerika langsomt ved at frigøre sig af USA's kvæler-tag og danne alternative centre som Mercosur og ALBA. Lande som Cuba, Venezuela, Bolivia, Ecuador og Brasilien har med hvert sit afsæt været med til at bidrage til denne udvikling.

I flere af disse lande nationaliseres vigtige råstoffer og energiproduktionen. I Venezuela opbygges nye folkelige magtorganer i lokalområderne. Denne udvikling afspejler de ændrede internationale styrkeforhold og tendensen mod en multipolær verden.

USA bruger alle midler for at stoppe og undergrave denne udvikling. Militærkuppet i Honduras og opbygningen af en række nye militærbaser i Colombia går hånd i hånd med en aktiv støtte til både højrekræfter og regulære terrorister. USA opgiver ikke godvilligt sin dominans over Latinamerika.

I Irak, Afghanistan, Libanon og Palæstina har patriotiske kræfter - ud fra forskellig baggrund og med forskelligt mål - skabt slagkraftige modstandsbevægelser mod udenlandsk besættelse.

Det folkelige oprør i Mellemøsten og Nordafrika har udfordret de imperialistiske landes strategi, som har baseret sig på områdets diktatoriske regimer. Det kan udvikle sig til en trussel imod imperialis-

mens vitale olieinteresser og Israels rolle som imperialismens brohoved i området.

I Colombia og Filippinerne har der udviklet sig store folkelige befrielsesbevægelser, som fører væbnet kamp mod de fascistiske og pro-imperialistiske regimer i deres lande. I Nepal har maoisterne efter mere end ti års væbnet kamp væltet det korrupte kongedømme, og udviklingen siden giver forhåbninger om en progressiv udvikling i et af verdens fattigste lande.

Overalt i den kapitalistiske verden går arbejderklassen og dens allierede til kamp mod de sociale, økonomiske, politiske, kulturelle og miljømæssige konsekvenser af det kapitalistiske system. Arbejderklassens modstand har i de senere år markeret sig kraftigt i Europa. Det ses på afvisningen af en EU-forfatning og det irske nej til Lissabon-traktaten. Det ses på de senere års store strejkebevægelser i en lang række EU-lande som f. eks. Grækenland, Spanien og Portugal.

Kampen mod imperialismen møder stigende støtte hos miljøorganisationer, sociale fora, fredsorganisationer og menneskerettighedsorganisationer, der begynder at erkende de imperialistiske landes kurs som en stopklods for at nå netop de mål, de kæmper for. Overgangen til en multipolær verden vil ikke foregå gnidningsløst. Imperialismen er stadig stærk og aggressiv. Kapitalismens krise vil fortsat blive skærpet. Dens forsøg på kriseløsning åbner en social massegrav, og i land efter land vil arbejderklassen og de undertrykte folk erfare, at åben modstand tegner sig som det eneste alternativ.

Det 21. århundrede vil ikke, som USA's tidligere præsident George Bush proklamerede, blive det amerikanske århundrede. Dette århundredes virkelige kendetegn vil være kampen imod kapitalismens kaos og barbari og for socialisme.

Kommunistisk Parti:

- Kæmper for fred og imod NATO og EU
- Kræver at Danmark øjeblikkeligt træder ud af begge organisationer
- Kæmper for at FN genskabes som fredsbevarende organisation
- Kæmper for at styrke den internationale solidaritet

Afsnit 5

Den kapitalistiske krise

Med den nuværende krise kolliderer myterne om den krisefri kapitalisme.

Krisen er den alvorligste siden verdenskrisen, der brød ud i 1929. Krisens center er USA, som er verdens største økonomi. Fra midten af 2007 til begyndelsen af 2009 halveredes Dow Jones aktieindekset for industriaktier på New Yorks børse. Dette fald kom i hælene på den amerikanske boligbubbles kollaps i sommeren 2007. Siden har krisen bredt sig.

Krisen berører både den produktive og den finansielle sektor. I 2009 havde de ledende kapitalistiske lande negativ vækst. Kun en række udviklingslande, med Kina i spidsen, har opretholdt væksten.

På grund af krisens dybde og globale udbredelse sker der store forskydninger i det internationale styrkeforhold. Grundlaget for USA's globale dominans svækkes.

Efter Sovjetunionens opløsning forstærkede nyliberalismen sin hærgen hen over alle kontinenter. Kapitalens frie marked fortrængte forsøg på regulering af den ene eller anden art.

Organisationer som WTO, IMF samt EU's indre marked er overnationale vagthunde og redskaber for denne udvikling, der undergraver arbejderklassens rettigheder og kampmuligheder. Det er redskaber for at sænke lønnen, underminere de kollektive overenskomster og offentlige velfærdsydelser.

Den uhindrede strøm af kapital, varer og arbejdskraft er til gavn for spekulanterne, de transnationale monopoler og grådige kapitalfonde. Det såkaldte frie marked forhindrede ikke den globale krise, men gjorde den dybere og øgede ulighederne. Det frie marked hyldes af magthaverne som den vigtigste menneskeret af dem alle. Men det er et redskab i hænderne på de største og stærkeste kapitalkræfter.

Kriser er kapitalismens følgesvende. De skabes uundgåeligt af kapitalismens grundlæggende modsætninger.

På den ene side er der privat ejendomsret til produktionsmidlerne. På den anden side har produktionen en mere og mere samfundsmæssig karakter. Hver kapitalist søger at få mest muligt udbytte af

sin kapital, uden hensyn til, at alle aktiviteter inden for produktion og finans er dybt integreret i samfundslivet.

For at øge profitten har kapitalen øget presset på arbejderklassens løn, som i mange lande er faldet dramatisk. Det betyder faldende købekraft, som forsøges imødegået gennem øget låntagning. Modsætningen mellem den øgede produktion og den manglende købekraft skaber grundlaget for den relative overproduktion, der hænger direkte sammen med den kapitalistiske produktionsmåde.

I hele den kapitalistiske verden trådte statsmagten til med bankpakker og redningsplaner for at komme finanskapitalen til undsætning. I forhold til EU har centrale lande som Tyskland, Frankrig og Italien helt tilbage til 2004 og 2005 ikke opfyldt ØMU'ens konvergenskrav til statsgæld og budgetunderskud, hvor kravet var en statsgæld på mindre end 60%. Italien og Grækenland havde allerede dengang en statsgæld på over 100% af BNP. USA har også i mange år kørt med store budgetunderskud, der har øget gælden bl. a. som følge af skattelettelser til de rige samt landets store militærapparat.

I Danmark stillede et flertal i Folketinget økonomisk sikkerhed for den finansielle sektor for ikke mindre end 3.000 milliarder kroner. Det er et beløb, der er næsten dobbelt så stort som Danmarks bruttonationalprodukt. Den førte politik har betydet underminering af den statslige økonomi i USA og en række andre lande. Det gælder også EU-landene, herunder Danmark. Tilmed har den i kombination med den uens udvikling i Eurozonen ført til, at spørgsmålet om statsbankerot i et EU-land er kommet på dagsordenen, og at selve Eurokonstruktionen er truet.

Overalt ser man den samme tendens. Regering efter regering sender regningen for kapitalismens krise til arbejderklassen og den brede befolkning. Det sker gennem forstærkede statslige indgreb mod lønninger, pensioner og velfærdsydelser. Bankerne, spekulanterne og andre med direkte ansvar for krisen har derimod fået fyldt deres lommer.

Væksten i uligheden, fremmet af mange års neolibérale politik, skærpes yderligere. Det gælder både

mellem fattige og rige lande og internt i de kapitalistiske samfund. Resultatet er en massiv udstødelse af hundreder af millioner af mennesker. Ud fra kapitalens logik er de simpelt hen overflødige.

En strukturel krise

Den nuværende krise er ikke blot en økonomisk og finansiell krise. Det er også en strukturel krise, hvis grundlag er det kapitalistiske systems indre modsætninger. Igennem årtier er udbytningen steget. Produktiviteten er steget. Men profitraten er faldet dramatisk.

Kapitalen er ikke drevet af at opfylde menneskeheds behov, men alene af at sikre den størst mulige profit. Profitraten er faldet i den produktive sektor. Derfor er kapitalen søgt andre steder hen.

I hele den vestlige verden har det betydet lave eller faldende vækstrater. I jagten på profit er kapitalen søgt ind i den finansielle sektor og spekulationssektoren. Det er i høj grad denne udvikling, som har gjort den nuværende krise så dyb og langvarig.

En civilisationskrise

Kapitalismen befinder sig i en dyb civilisationskrise. Kapitalismen er ikke længere et system, der kan sikre menneskeheds udvikling og overlevelse.

Kloden er plaget af en global fattigdomskrise med en milliard ekstremt fattige mennesker. Der er en

krise for det borgerlige, parlamentariske demokrati med en deraf følgende ideologisk og moralsk krise.

Verden befinder sig i en alvorlig energikrise. Olie- og gasforekomsterne vil kun række til nogle få årtier. På trods af en voksende fødevarekrise, anvendes fødevarer i stigende omfang til produktion af bioethanol, der bruges som brændstof til biler. Samtidigt forstærkes rovdriften på klodens lettilgængelige råstoffer. Underproduktion af og prisstigninger på disse vil bidrage til de kapitalistiske kriser, som vi allerede så ved oliekrisen i 1973.

De menneskeskabte klimaændringer skyldes ikke mindst den alt for store udledning af CO₂. Den uhæmmede brug af fossile brændstoffer og de massive skovfældninger har skabt en global klimakrise. Hertil kommer erosion af agerjorde, hensynsløs overfiskning af havene samt acceleration af den hastighed, hvormed arter uddør. Det mindsker mulighederne for på længere sigt at producere tilstrækkeligt med fødevarer. Det er en trussel mod milliarder af mennesker, især de, der i forvejen lever i fattigdom. I sidste ende truer denne udvikling menneskeheds overlevelse.

Alle disse kriser er sammenflettet til en civilisationskrise. Det afføder en voksende mistillid til, at kapitalismen som system kan skabe en tryk ramme om tilværelsen.

\\ Afsnit 6

Socialisme er fremtiden

Vejen mod socialisme

Det kapitalistiske system er blevet en trussel for menneskeheden. Arbejderbevægelsens historiske målsætning – socialisme – er det eneste alternativ til kapitalismens voksende barbari. Kommunisternes mål er at udarbejde en strategi og taktik, der omsætter arbejderbevægelsens målsætning til virkelighed.

I klassekampen i dag er reaktionen i offensiven. Derfor står forsvarskampen for den kollektive velfærd, demokratiet og arbejderklassens tilkæmpede rettigheder i centrum. Kommunisterne vil utrætteligt kæmpe for at styrke organisering og mobilisering af arbejderklassen og opbygning af alliancer med andre lag. I denne kamp ligger spiren til Danmarks fremtid.

Med opbygning og udfoldelse af denne kamp kan styrkeforholdet i klassekampen ændres. På dette grundlag kan kampen skridt for skridt udvikle sig frem til, at en socialistisk magtovertagelse bliver mulig.

Udviklingen frem mod socialisme vil ikke ske isoleret i Danmark. I en stadig mere globaliseret verden er den internationale solidaritet blevet en uomgængelig nødvendighed. Derved kan der opbygges det stærkest mulige kampfællesskab mellem arbejderklassens faglige og politiske organisationer på tværs af landegrænser og kontinenter.

I takt med Danmarks stadigt mere omfattende integration i EU og dens ekspanderende, overstatslige institutioner, bliver også kampen for socialisme stadigt mere sammenvævet på tværs af grænserne. Derfor arbejder Kommunistisk Parti aktivt for, at de kommunistiske partier indenfor EU og dets indflydelsessfære udvikler et tæt kampfællesskab og en fælles strategi vendt imod monopolkapitalen og imperialismen.

I de enkelte lande må kampen føres både udenomsparlamentarisk og parlamentarisk. For at opnå resultater kræves ikke nødvendigvis stærke kommunistiske repræsentationer i parlamenterne og andre valgte forsamlinger. Det afgørende er opbygningen af et stærkt udenomsparlamentarisk pres. Det kan først og fremmest skabes af en kæm-

pende fagbevægelse, den organiserede ungdom og øvrige interesseorganisationer, der må styrke samarbejdet med relevante partnere i de andre EU-lande.

I takt med at denne kamp udvikles, vil nye fælles krav og aktionsformer vokse frem. Det vil formodentligt ske igennem en længere proces, som vil være præget af skærpet klassekamp. Kommunistisk Parti vil kæmpe for en vifte af krav med en klar antimonopolistisk og antiimperialistisk karakter, som peger frem mod socialismen.

En sådan kamp vil give arbejderklassen og dens allierede nye værdifulde erfaringer. Den vil styrke klassens faglige og politiske organisering både i Danmark og i EU. Det er en kamp for at svække monopolernes magt. Det er en kamp for at erobre den politiske magt. Det er en kamp, som kan bane vejen frem mod socialismen.

Arbejderklassen – som udgør det store flertal af den danske befolkning – har den historiske opgave at stille sig i spidsen for opgøret med det kapitalistiske udbyttersamfund. Revolutionen er arbejderklassens eget værk. Arbejderklassen vil, sammen med de andre klasser og lag, der i stigende omfang presses og udplyndres af storkapitalen, udgøre det sociale grundlag for det nye socialistiske samfund, der vil afløse kapitalismen.

Menneskeheden står over for et grundlæggende valg. På den ene side kapitalismens vej. Det er en vej mod barbari, opløsning og kaos. På den anden side den solidariske vej, der sætter mennesket og en bæredygtig vekselvirkning med naturen over profitten. Det er en vej mod et socialistisk samfund.

Socialisme i Danmark

Der findes ikke en generel model for socialisme. Socialismen vil i hvert enkelt land blive udformet af de mennesker, der kæmper den igennem. Den vil bære præg af de konkrete kulturelle, historiske og økonomiske betingelser og det samfundsmæssige udviklingstrin, der er til stede i det enkelte land.

Det socialistiske Danmark vil sætte mennesket i centrum. Det vil respektere menneskers forskellig-

Sammen er vi stærke – organiser dig!

hed og garantere de grundlæggende menneskeret-tigheder. Det vil udvide demokratiet i et omfang, som er utænkeligt under kapitalismen.

Socialismen vil sikre arbejde til alle, boliger der kan betales, uddannelse til ungdommen og mulighe-den for, at alle kan lære og uddanne sig igennem hele livet.

Socialismen vil sikre friheden til at tænke, tro, ytre sig og organisere sig efter sin overbevisning. So-cialismen vil bekæmpe diskriminering på grund af køn, race, tro og seksuel orientering.

Socialismen vil forsvare den nationale selvbestem-melse og kæmpe for en ny verdensorden baseret på frie, lige og selvstændige nationer, på aktiv in-ternational solidaritet mellem verdens folk. Derfor vil et socialistisk Danmark stå udenfor og bekæm-pe NATO og EU.

Opbygningen af et socialistisk Danmark tager sit afsæt i kampen for at realisere nogle grundlæg-gende målsætninger, der vil bryde rammerne fra det kapitalistiske samfund, vi kender i dag.

- Den politiske målsætning er at erobre og ned-bryde den borgerlige stat og i stedet opbygge en ægte folkemagt, som bygger på et aktivt delta-gerdemokrati.
- Den økonomiske målsætning er at sikre en kollektiv ejendomsret til de afgørende produk-tionsmidler og opbygge en folkelig ledelse af produktionen. Også den finansielle sektor, energisektoren, vand, varme, transport og kom-munikation socialiseres. Genopbygningen af Danmarks industriproduktion påbegyndes. Den økonomiske, erhvervsmæssige og uddannelses-mæssige skævvridning af det danske samfund stoppes.
- Den fordelingspolitiske målsætning er at opbyg-ge et kollektivt og solidarisk velfærdssamfund,

som lønner ethvert menneske efter sin indsats og samtidigt tager hånd om dem, der ikke kan klare sig selv.

- Den klima- og miljøpolitiske målsætning er at op-bygge et bæredygtigt samfund, som baserer sig på vedvarende energi, et økologisk landbrug og et opgør med forbrugerismen. Produktionen til-rettelægges, så den tilfredsstiller menneskenes materielle og kulturelle behov.

Disse mål realiseres ved at erstatte det kapitali-stiske samfunds økonomiske anarki med en sam-fundsmæssig planlægning af produktion og res-sourceforbrug.

Under socialismen vil ingen være tvunget ud i ar-bejdsløshed. Indsigt i bæredygtighedens grænser vil være grundlaget for udnyttelsen af naturres-sourcerne. Socialismen sikrer således, at livsgrund-laget for kommende generationer opretholdes.

Det enkelte menneskes frihed er grundlaget for alle menneskers frihed. Udvikling af hvert enkelt menneskes potentialer er både et behov og en nødvendighed for samfundsudviklingen. Derfor sikrer socialismen et omfattende demokrati og medindflydelse.

Historien viser, at opbygningen af et socialistisk samfund ikke er en let proces. Et moderne socia-listisk samfund vil stå overfor mange udfordrin-ger. Vi kan lære af socialismens rige erfaringer og mange sejre, men også af de fejl og mangler, som muliggjorde, at kontrarevolutionen sejrede. Et socialistisk Danmark opbygges af arbejderklassen og de folkelige kræfter i et levende og dynamisk demokrati.

Et socialistisk samfund er et overgangssamfund, der vil opbygge sig igennem mange faser og over en meget lang tidsperiode. Endemålet er det klas-seløse kommunistiske samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket er ophørt.

Kommunistisk Partis afviser, at der kan skabes en kapitalisme med et menneskeligt ansigt. Derfor er det partiets målsætning at akku-mulere stadigt flere kræfter og styrke kampen mod monopolerne og imperialismen frem mod socialismen.

Uden enhed i arbejderklassen og uden et stærkt kommunistisk parti forbliver socialismen en drøm. Kommunistisk Parti er fast besluttet på at opbygge et sådant parti, som baserer sit arbejde på marx-ismen-leninismen og den demokratiske centralis-mes principper. Kommunistisk Parti er et handlin-gens parti, som opbygger sig selv gennem aktiv deltagelse i klassekampen. Partiet arbejder for at udvikle sin politik og analyser og forstærke sin del-tagelse i den ideologiske kamp.

I klassekampen arbejder Kommunistisk Parti for at skabe den bredest mulige aktionsenhed, samtidigt med at partiet fremlægger sin egen politik og so-cialistiske målsætning.

Kommunistisk Parti kæmper for at styrke enheds-fagbevægelsen som en afgørende faktor i klasse-kampen. Partiet arbejder for at optage klassebe-vidste arbejdere.

Kommunistisk Parti vil være den revolutionære ungdoms parti. Partiet stiller sig opgaven at mobi-lisere, organisere og uddanne en ny generation af kommunister og kommunistiske ledere.

Kommunistisk Parti prioriterer først og fremmest den udenomsparlamentariske kamp på arbejds-pladser, uddannelsessteder og i boligkvartererne. Partiet er endnu et lille parti, som kæmper for at øge sin indflydelse og opbygge partiafdelinger over hele landet. I takt med at partiets lokale arbej-de udvikles, vil partiet opstille til valg i kommuner og regioner. På sigt er det Kommunistisk Partis mål at blive repræsenteret i Folketinget.

Kommunistisk Parti styres ikke af det partitaktiske spil på Christiansborg. Partiets politik og aktiviteter besluttet ikke af en egenrådig folketingsgruppe el-ler privilegerede levebrødspolitikere. Partiet består af afdelinger, hvor der er et aktivt medlemsdemo-krati. Alle medlemmer af partiet har direkte indfly-delse på partiets politik og aktiviteter.

Kommunistisk Parti udgiver Arbejderen, Danmarks røde dagblad. Arbejderen er en holdningsavis, der skaber sammenhænge og formidler en socialistisk og marxistisk verdensopfattelse. Arbejderen af-spejler partiets politiske linje og aktuelle fokus. Dens målgruppe er den progressive folkelige bevægelse og organiserede arbejderklasse, som kæmper mod kapitalen og for et mere retfærdigt velfærdssamfund - med vægt på ungdommen og den kommunistiske bevægelse.

Kommunistisk Parti arbejder for, at alle danske kommunister, nu splittet mellem flere mindre orga-nisationer, forenes i ét kommunistisk parti.

Kommunistisk Parti solidariserer sig med de kom-munistiske partier og alle folk, der kæmper mod imperialismen og undertrykkelse. Det støtter den in-ternationale arbejderklasse overalt i verden i dens kamp mod udbytning og kapitalisme.

Kommunistisk Parti er en del af den internationale kommunistiske bevægelse og arbejder for et sta-digt tættere samarbejde med denne. I forhold til de kommunistiske partier i Europa understreger partiet, at det er nødvendigt at udvikle en fælles forpligtende strategi imod EU - den europæiske monopolkapitals redskab.

© 2011 Kommunistisk Parti
ISBN: 978-87-89599-20-5

Bestilling:

✉ info@kommunister.dk

🌐 kommunister.dk

☎ 35356069